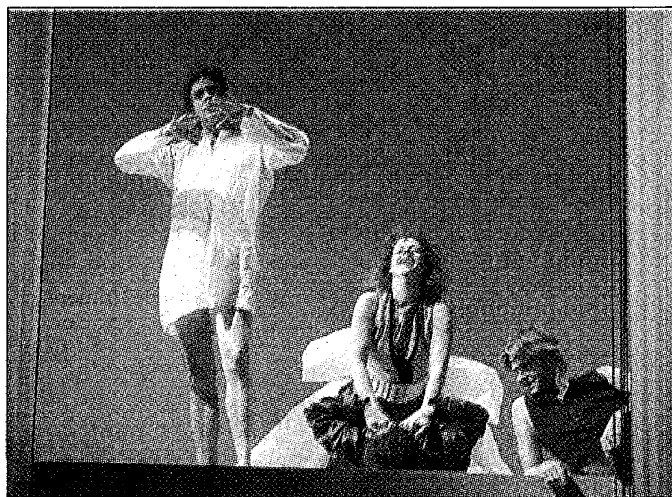

Prachtige diagonaal voor drie vrouwen

Kluisenaar Gustav Flaubert staat aan de grond genageld, de armen ontredderd langs zijn lichaam. We zien hem vanaf de rug, en kijken dus net als Flaubert de wanhopige indringster in de ogen: Flauberts vlam en collega-schrijver Louise Colet. Vergeefs krijgend wil zij bij de kluisenaar intrekken. Meters achter Colet, in dezelfde lijn, staat een derde vrouw, de witte handschoentjes nog even straktrekkend voor het naderend vertrek naar bal of overspelige hotelkamer. Het is een prachtige dramatische diagonaal voor drie vrouwen: achter Flaubert bevindt zich (onzichtbaar) zijn zojuist overleden moeder, pal voor hem zijn geliefde van vlees en bloed, pal daarachter Flauberts passie: zijn romanpersonage-in-wording Emma Bovary. Theatergroep Orkater brengt met de muzikale theatervoorstelling 'Ik - over geluk, egoïsme en domheid' opnieuw een historische figuur in diens ambiance tot leven. De acteurs Geert Lageveen en Leopold Witte verslonden het oeuvre van Flaubert, en schreven met fragmenten uit Flauberts briefwisseling met Colet, 'Madame Bovary' en zijn 'Woordenboek van pasklare ideeën' een toneelstuk met Flauberts brein als hoofdpersonage. Er loopt wel iemand op het toneel rond die Flaubert speelt, maar dat is van ondergeschikt belang. Lageveen en Witte willen met geluiden, herinneringen, bestaande en geromantiseerde personen een doorkijkje geven in Flauberts waarneming tijdens het schrijven van 'Madame Bovary'. Met hun geschreven toneelstuk maken Lageveen en Witte een wervelende vogelvlucht boven het Normandische dorpje Ry van het echtpaar Charles en Emma Bovary, boven de salons en bordelen van Parijs, boven Flauberts kluisenaarsgehucht Croisset nabij Rouen. Gelardeerd met citaten uit Flauberts onvoltooide onzinwoordenboek: „Kaalheid:

nooit verbergen. Spoorwegen: straks komt er nog een trein en nog een en nog een. Stijl: nooit los zien van de inhoud. Inhoud: nooit los zien van de vorm. Vorm: altijd bewust van zijn." Maar in het gespeelde toneelstuk zit merkwaardigerwijs een aanhoudende vertraging. De componist en muzikant die Flaubert speelt (Beppe Costa) loopt maar wat rond te drentelen als een Joop van den Ende die een asbak voor zijn sigaar zoekt. Tamar van den Dop als Emma Bovary heft wel heel vaak en heel eenduidig haar armen ten hemel om haar broeiende wanhoop te onderstrepen. Plattelandsdokter Charles Bovary (Leopold Witte) is nog veel naïefer en suffer dan hij in de roman al is, en voor wie dat nóg niet begrijpt, weerklinken steeds wurgendsaaie penduleslagen zodra hij opkomt. Maar keer op keer wordt de voorstelling weer vlot getrokken: zodra Margôt Ros als de hitsige Colet verschijnt, en zodra Lageveen en Witte als het geweten alias de stemmen in Flauberts hoofd synchron om hem heen dartelen. De een verwijfd op hakschoenen met klarinet, de ander jongensachtig met frivole rettekettet-schuifrompet.

Louise Colet (Margôt Ros) bespringt haar Flaubert (Beppe Costa).